

ПРИНЦЕСАТА И ПЛЕСНИЦИТЕ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Имало едно време един цар. Той имал дъщеря. Когато дошло време да я омъжи, той започнал да се безпокои. Всеки баща, бил той цар или бедняк, се безпокои за бъдещето на дъщеря си. Защото всяка дъщеря един ден се сбогува с родители си и напуска бащиния дом. А принцесата не била като другите. Тя поставила условие, че ще се омъжи за онзи момък, който е готов да получава по три плесници всяка сутрин. Нито един момък не бил съгласен да се отнасят с него по такъв начин. Времето минавало, никой не идвал за ръката ѝ. Грижите на царя се умножили.

Един ден в двореца все пак се появил млад момък и поискал да се ожени за принцесата. Царят бил изумен.

— Млади момко, знаеш ли за условието на дъщеря ми? — запитал плахо царят.

— Да, ваше величество — отвърнал кандидатът. — Но с ваше позволение искам и аз да поставя едно условие. Позволете ми да взема със себе си по време на брачната процесия моето магаре, петел, сабя и сито.

Царят малко се зачудил, но се съгласил. В уречения ден вдигнали пищна сватба. Яли, пили и се веселили. Дошло време дъщерята да се раздели с близките си и да потегли заедно със своя жених към неговия дом. Керванът вече бил готов за път. Слоновете били украсени и богато натоварени със злато и сребро, скъпоценни накити и скъпи коприни. Момъкът препасал сабята, закачил ситото на самара на магарето и пъхнал петела под мишница. Принцесата го гледала учудена, но мълчала. По пътя ги настигнала буря и ситото задрънкало.

— Млъкни! — извикал момъкът. — Кой ти позволи да се смееш?!

И момъкът извадил сабята от ножницата, острието ѝ блеснало в нощта и за миг ситото станало на парчета. Младоженецът кимнал с глава и керванът потеглил. Не след дълго наближили до дълбока река, магарето се уплашило започнало да реве.

— Млъкни! — изкрещял отново момъкът. — С чие позволение реवेश, ти, глупаво магаре?

Отново заиграла сабята и магарето се простило с главата си.

Останал само петелът, който страхливо надничал изпод яките мишци на момъка. Принцесата наблюдавала, мислела, мислела, но не знаела какво да каже. Най-после керванът пристигнал в дома на

момъка. Пътуването било много дълго и уморително и още преди здрач принцесата полегнала и заспала.

По изгрев-слънце, както му е редът, петелът гръмко закукуригал.

— Ах, ти, глупав петел, кой ти позволи да ни будиш толкова рано? — казал женихът.

Момъкът се справил и с петела. След това се изкъпал, закусил и излязъл по работа. Улисана и уплашена, съпругата напълно забравила за плесниците. Щом останала сама, тя бързо влязла в къщата и залостила вратата отвътре.

В двореца царят нямал търпение да узнае какво се е случило с чудния зет. Той заповядал да оседаят най-бързите коне и не след дълго се озовал пред портите на зетъвата къща. Царят бил смаян като видял, че вратата е залостена отвътре и почукал на вратата.

— Кой е? — чул гласа на дъщеря си.

— Баща ти, дъще! Отвори вратата. Дойдох да те видя.

— Не, татко, не мога. Вратата не може да бъде отключена без негова заповед.

Царят се слисал.

— Без чия заповед? Аз съм царят, твоят баща! — възкликнал учуденият той.

— Така е, татко, но вратата може да бъде отворена само по заповед на съпруга ми. А по това време той е на полето.

Царят отишъл на полето да разбере от зетя какво чудо е направил с дъщеря му. Когато узнал какво е станало, владетелят чукнал с пръст побелялата си глава и промърморил:

— Ах, ти, стари глупако! А ти толкова години да търпиш плесниците на жена си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.